

MARE TERRA

I és que quan et miro, percebo tots els colors, totes les aromes, formacions i, en cada racó, un interrogant, que em fa pensar i escriure tota mena de sensacions i sentiments que em traspúes.

Només un auster silenci és el meu aliat en aquests moments, moments on et toco, on et penso i gaudeixo..., i és llavors quan vessen aquests petits rierols que no són més que gotes de plenitud, del sentir-se petit davant la immensitat, de la riquesa.

Oh Mare Terra!! Quanta vida! Jove i vella a la vegada. Tot ho embolcalles! No et deixes res!

Des del naixement d'un petit riu, ple de fúria, amb ganes de menjar-se el món, amb experiències per viure fins aconseguir la calma. De quants entrebancs defuges fins arribar al teu destí. Potser t'has enfurismat, com aquell adolescent quan s'enrabia i s'ho emporta tot per davant, sense importar-li res i només la fúria l'acompanya. Però el temps passa, i allò que en el teu viatge t'has endut, ara ja és teu. És llavors quan perds forces i les aigües es tornen tranquil·les i deixes conviure d'altres éssers, bressolant-los, abrigallant-los.

Les muntanyes són vigilants d'una part del teu camí. Elles també busquen amb les seves ferides un lloc per assentar-se i allotjar qualsevol ésser i protegir-lo. Éssers que s'amaguen de les tempestes, de les pors, que busquen aixopluc que els arreceren i els acaronen.

I és que tu, Mare Terra, ho ets tot, qualsevol cor per petit que sigui s'hi sent bé prop teu, i et venera, com aquell nen petit que li té devoció a la mare.

Així és com em sento jo quan sóc prop teu.

L'Airosa